

*„Íme, mindenki, aki neki szolgál, király. Ó, milyen hatalmas,
milyen gazdag királyok!
Íme, akik leborulunk Isten kicsinysége előtt, mi, akik imádjuk az
isteni Gyermeket,
akik hódolunk az Ő szegénységének, és koldulunk Tőle életet,
mi, akik ott állunk az Ő keresztjébe gyökerezve, és el nem
mozdulunk Tőle,
hanem megmaradunk Benne, és Belőle termünk gyümölcsöket.
Mi királyok vagyunk, nem föld urai, hanem mennynek
uralkodói,
nekünk, igen, van helyünk az Isten trónja előtt, mi ott állhatunk
a kristálytengeren,
nekünk van hangunk abban a dicsérő Énekben, amely
mindöröktől és mindörökké zeng,
és mi ott loboghatunk abban az emésztő Tűzben, amely örök Tűz
az Isten Önmagára árasztott Békéje.
Királyok vagyunk mindannyian, mert Isten kicsinysége
hatalmassá tett bennünket,
mert Isten szegénysége gazdagított minket,
mert Isten alázata fölemelt az Égbe, és odaállított az Isten
színebe.”*

Epifánia

Iz 60,1-6
Ef 3,2-3a.5-6
Mt 2,1-12

A három királyok ünnepe van.

A szentmise liturgiájában, a válaszos zsoltárban így imádkozunk: Minden király neki szolgál.

A mondat szavait fordítsuk meg, és fogalmazzuk így: Mindenki, aki neki szolgál, király.

Valóban mindannyian, ha Isten kicsinysége előtt, Isten alázata előtt leborulunk, mindannyian, ha Isten szegénységétől koldulunk, ha szolgálunk neki, a Gyermekek, a kicsinnyé lett, az érettünk önmagát kiüresített, az önmagát szegénnyé tett Istennek, aki megalázta magát, aki a halálig, a kereszthalálig engedelmes volt, ha hódolunk előtte, királyok vagyunk.

Hatalmat kapunk Tőle, olyan hatalmat és olyan gazdagságot, hogy Istennek adunk ajándékokat,

Istennek, akié minden, aki nélkül semmi sem lett, ami lett,

Istennek, aki elé nem állhat ember mondván: Íme, ezt adtam neked, hiszen mit adhatnék, amit nem Tőle kaptam.

És mégis, mi a három bölcsét nézzük, és lépünk az ő nyomdokukba.

Mi mégis kinyitjuk kincses zsákjainkat.

És amikor leborulunk a Gyermeke előtt, amikor hódolunk Isten kicsinysége előtt, amikor koldulva kinyújtjuk kezünket Isten szegénysége felé, ha odaállunk a kereszthez,

akkor kincses zsákokkal megtömött, megrázott mértékkel,

teli zsákokkal olyan aranyból tündöklőbb kincset, olyan tömjénnél illatosabb imádságot,

olyan mirhánál illatosabb kenetet adhatunk Istennek, amelyek mennyeiek, mennyei aranyak.

Valóban égi imádságokat, valóban olyan szenvedést, amely áldozat kedves az Isten szemében,

igen, neki adhatjuk. Azért adhatjuk neki éppen, mert Isten kicsinnyé lett értünk.

Ő, aki Úr, azért és úgy jött el hozzánk, hogy szolgál mindenkinek, és odaadta az életét értünk.

Szegénnyé tette magát, és egészen kiüresítette.

És az Ő szegénysége által mi mennyei kincseket kaptunk, meggazdagodtunk, az Ő örökének örökösei lettünk, az Ő gyengesége által hatalmat nyertünk,

olyan hatalmat, amely hatalom felett halálnak ereje nincsen,

az Ő halála által mi életet kaptunk, halhatatlan, örök életet.

Mi odamehetünk az Isten színébe, a Ragyogásba, abba a tündöklő, emésztő Tűzbe léphetünk bele,

abba a tiszta Szeretetbe, akit meg nem közelíthet ember, akit meg nem érinthet halandó.

És mi mégis kezünkkel érintjük Őt, Őt, a végtelen Istent, az Örökkévalót,
mi mégis látjuk a szemünkkel, és halljuk hozzánk beszélni füleinkkel,
és színről színre úgy ismerjük, ahogy Ő ismer minket.

Miért van ez? Azért, mert kicsinnyé lett,

és azért mert mi hittünk e kicsinnyé lett Isten kicsinységében,
mi hittünk az Ő bölcsességében, ami balgaságnak tűnik a világ okosai előtt,
mert mi leborultunk az Ő gyöngesége előtt, mert mi imádjuk Őt.

S amikor Őt imádjuk, akkor Tőle, e gyenge Gyermekekből,
e kicsinnyé lett Istenből, e Szegényből, aki szolgálja lett mindeneknek,
olyan erő árad, olyan hatalom és olyan béke sugárzik, igen,
és olyan szeretet születik meg, megszületik a mi szívünkben, és a mi tetteinkben
ragyog fel,

amely szeretetnek aranyával, aranynál tündöklőbb kincsével odamehetünk az Isten
elé,

akkor a mi imádságaink tömjénfüstje minden tömjénnél magasabbra szárnyal,
mert ezek az imádságok abból az engedelmességből származnak mind,
amely engedelmesség az egyedül kedves Fiúnak az odahajlása az Atya keblére a
keresztén.

Akkor a mi imáink igen, fölemelkednek a mennyei Trónhoz,
és a szenvedéseink olyanok, mint a gyógyító kenet, a mi sebeinket gyógyítják meg,
mert annak szenvedésével egyek, annak keresztjével, aki odaadta életét,
mint kedves áldozatot, az Atya kezébe tette a lelkét.

Ó, milyen gazdagok lettünk általa, ó milyen hatalmasok!

Ó, mi mindannyian földi királyoknál hatalmasabb urak vagyunk, és gazdagoknál
gazdagabbak.

Mi Istennek adunk ajándékokat, odaadjuk a szeretetet,
életünk mindennapos tettei belőle születtek meg, az Ő kegyelméből. Valóban
mennyeiek.

Mi úgy imádkozhatunk Istenhez, hogy Őt néven szólíthatjuk,
és tudjuk, hogy Ő hallgatja a mi imáinkat,
mert a mi imádságaink annak kimondhatatlan sóhajtásaiból fakadt imák,
akit, az Ő Lelkét Jézus árasztott a mi lelkünkbe.

És a mi keresztjeink és a mi szenvedéseink, egyek,
egyetleneggyé forrottak az Ő keresztjével, az egyedül kedves áldozattal,
azzal az áldozattal, amelynek tüze mindörökké ég és mindig égni fog,
amelynek tüze egyetlenegy annak a Szeretetnek emésztő lángjával, amely Szeretet
maga az Isten.

És mi ott vagyunk ebben a Tűzben, mint lángok minden keresztünkkel,
mi odatehetjük az Isten elébe, odaadhatjuk neki mindennapos könnyeinket,
és Ő a kezébe veszi őket, és tetszéssel tekint rájuk.

Mi odatehetjük, igen, odaadhatjuk az Istennek mindennapos imáinkat, és Ő
meghallgatja őket.

És odavihetjük életünk aranyát, minden szeretetet és minden jószágunkat,
és Ő, Ő a gazdag, a végtelen Isten elfogadja tőlünk.

Mert ezek olyan kincsek, amely kincsek embertől nem telnek,

föld királyai nem vihetnek ilyet Istennek, de mi igen,
mert mi annak az Istennek a kegyelméből élünk, cselekszünk, imádkozunk, és
szenvedünk,
aki kicsinnyé lett, aki önmagát kiüresítette és odaadta életét értünk, aki szegénnyé
tette magát,
és mi hittünk benne.
És mi, akik hittünk benne, hatalmassá lettünk az Ő kegyelme által,
hatalmassá, hogy Isten gyermekeinek neveztesse,
és oda is mehessünk Istenhez, mint az Ő kedves gyermekei,
és ajándékokat vihessünk neki: aranyat, tömjént és mirhát,
hogy ajándékkal vihessük neki életünk aranyát, szereteteinket,
minden jótettet, amelyek a kegyelemből születtek meg,
hogy ajándékkal adhassuk neki minden fohászunkat, minden imát,
amelyeket az Ő lelkének kimondhatatlan sóhajai kísérnek,
és minden szenvedést, minden könnyeket, amelyeket az Ő hatalmas keresztje fölemel
az égig,
és abban a Szentélyben mutat be áldozatként, amelyet ember keze nem épített.

*Íme, mindenki, aki neki szolgál, király. Ó, milyen hatalmas, milyen gazdag királyok!
Íme, akik leborulunk Isten kicsinysége előtt, mi, akik imádjuk az isteni Gyermeket,
akik hódolunk az Ő szegénységének, és koldulunk Tőle életet,
mi, akik ott állunk az Ő keresztjébe gyökerezve, és el nem mozdulunk Tőle,
hanem megmaradunk Benne, és Belőle termünk gyümölcsöket.
Mi királyok vagyunk, nem föld urai, hanem mennynek uralkodói,
nekünk, igen, van helyünk az Isten trónja előtt, mi ott állhatunk a kristálytengeren,
nekünk van hangunk abban a dicsérő Énekben, amely mindöröktől és mindörökké
zeng,
és mi ott loboghatunk abban az emésztő Tűzben, amely örök Tűz az Isten Önmagára
árasztott Békéje.
Királyok vagyunk mindannyian, mert Isten kicsinysége hatalmassá tett bennünket,
mert Isten szegénysége gazdagított minket,
mert Isten alázata fölemelt az Égbe, és odaállított az Isten színébe.
Ámen.*

2022. január 6.

Takács Gyula plébános atya